

[Stauning.]

som Budgettet viser. Jeg synes, at som Helhed er dette et saare kummerligt Resultat. End ikke den Forøgelse af Lotterispillet, som Finansministeren har iværksat, kan virke synderlig opmuntrende.

Eet Lyspunkt er der, det skal jeg ikke nægte: Der er jo, naar man ser paa Budgettet, ikke synderlig Aarsag til at gennemføre den Form for Forbrugsskatter, som Ministeren har stillet i Udsigt til Dækning af Landmandsbanklaanet; det vilde være ganske ubegrundet, naar vi ser paa det økonomiske Resultat, der foreligger, hvorimod der synes at være mere Grund til at lægge den Afgift, som man mener at kunne indkassere, paa den Kreds af Skatteydere, som har en saa fortrinlig Skatteevne, og som man altsaa fik at se har det meget bedre, end Finansministeren bildte sig ind. Saa kan man i øvrigt ogsaa passende undlade den fortsatte Gaveuddeling til Millionærerne, som jeg ved er stillet i Udsigt. Jeg synes, at den Plan, som Ministeren kortelig skitserede i sin Tale, fortjener nogen Opmærksomhed. Han sagde — det findes i Folketingstidende Sp. 30. —, at han vilde fremsætte Forslag om Skatter „paa den for Landets Erhvervsliv mindst muligt byrdefulde Maade“. Det er en ejendommelig kunstig Opstilling af Sætningen, de skal altsaa være byrdefulde, men „mindst muligt“ byrdefulde. Og saa haaber Finansministeren, at naar man først har gennemført dette — det findes paa samme Spalte —, „vil Vejen være aaben for en Lettelse af Skatter og Afgifter, som i særlig Høj Grad tynger Erhvervslivet“. Han vil først læse nye Byrder paa det — ganske vist paa den mindst mulig byrdefulde Maade —, og derefter vil han igen give sig til at lette det, der tynger Erhvervslivet. Ja, hvad disse kunstfærdige, mystiske Sætninger egentlig dækker over, ved jeg ikke — for at de dækker over noget, er jeg ikke i Tvivl om —, men jeg ved, at Finansministerens Lettelser for Erhvervslivet hidtil har betydet Gaver til Godsejere, Millionærer og rige Aktieselskaber, og at dette er ganske uden Betydning for det praktiske Erhvervsliv.

Finansministeren udtalte i den samme Tale ved Fremlæggelsen paa Sp. 27, at der paa dette Finanslovsforslag ikke findes nogen Luksusbevillinger. Herimod maa jeg absolut gøre Indsigelse. Der er jo allentals Militærudgifterne, Krigs- og Marineministeriets Budgetter paa ca. 52 Mill. Kr. og Udgifterne til Skytteforeninger og Skydning og Ammunition og alt det Narreværk, man i den

Henseende foranstalter, og der er jo Tabet ved Formueskattens Nedsættelse, som er en urimelig Luksusudgift; det er over $\frac{1}{6}$ af Statens Udgifter, som anvendes saaledes; og af denne Sjetteedel er en væsentlig Del at regne for Luksus, som vi burde spare, navnlig ogsaa fordi det er en farlig Luksus.

Jeg har allerede nævnt, hvorledes Venstres Regering saaledes er ude af Stand til at møde med den store Nedgang i Statsudgifterne, som stilledes i Udsigt ved Landstingsvalget; men der er vist ingen Tvivl om, at disse Løfter gjorde deres Virkning, og at der virkelig var Folk, der troede paa dem, og som virkelig endnu ikke havde faaet Øjnene op for, hvad Finansminister Neergaard betyder for Statens økonomiske Liv. Løfterne gjorde sikkert deres Virkning; jeg har i hvert Fald læst i Venstrepressen, at Landstingsvalget var en stor Sejr for Venstre, for Partiet mistede ikke mere, end det havde beregnet i Forvejen. Det er jo ganske vist en Trøst. For os vilde det være en fattig Trøst, hvis man blot tabte det, man forud kunde beregne; men det er altsaa en Trøst for Venstre.

I det hele havde jeg jo Indtrykket af, at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg, der talte paa Venstres Vegne, er svært let at tilfredsstille; han er svært tilfreds med Udviklingen for Venstre siden 1920. Og naar det er Tilfældet, kan vi andre sagtens være tilfredse; vi er endog særdeles tilfredse med den Udvikling, der er foregaaet. Jeg har ganske vist kun faaet en beskeden Skoleundervisning; men jeg har dog lært saa meget om Tal, at Tilbagegang kan ikke blive til Fremgang og Sejr.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg indledede sin Omtale af Landstingsvalgene med nogle Fantasier om den ændrede forfatningsmæssige Opfattelse, som nu syntes at raade. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem sigter til; men jeg ved jo, at det Venstre, som det ærede Medlem er Formand for, har brugt Landstinget bravt, saa længe det har haft Magten, endogsaa til at ændre Finansloven med. Det kan jeg huske, for det er sket i min egen Ministertid. Jeg ved altsaa, at Venstre ikke er vejet tilbage for at anvende den Magtstilling, dette Parti havde i Landstinget; hvorledes kan det ærede Medlem saa med nogen som helst Rimelighed forlange, at andre, hvis Magten gik over til dem, skulde lade være at bruge dette Landsting, f. Eks. til at faa Landstinget ophævet? Det ærede Medlem ved, at det er vort Program, at Landstinget skal ophæves, og naar vi tilstræber Magten i Landstinget, er det bl. a. for at faa Magt